

МОРИС ЛЬОБЛАН СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА

Част 0 от „Арсен Люпен“

Превод от френски: Ангел Маринов, 1997

chitanka.info

— Ще ми кажете ли най-после нещо, Люпен? — Моят приятел мълчеше, но аз реших да бъда настоятелен. — Много ви моля.

— Добре де. Вземете молив и лист, пишете: 19–21–18–15–21.

— Защо?

— Пишете, ви казвам!

Очите на Люпен, минута преди това равнодушни, започнаха напрегнато да следят ставащото отвън. И най-неочаквано разбрах: без никакво съмнение Люпен броеше слънчевите проблясъци върху потъмнялата отсрещна фасада. Зайчетата по някое време изчезнаха, но след няколко секунди отново започнаха своя равномерен танц на нивото на третия етаж. Преброих ги наум.

— Пет.

— Е, най-после разбрахте — и Люпен се оживи. — Прекрасно!

Когато играта на слънчевите зайчета привърши, аз си позволих да се пошегувам:

— Не ви ли се струва, че си загубихме времето само за няколко цифри?

— Ще ви обясня. Опитайте се да замените всяка цифра със съответната буква от азбуката. Вместо единица — А, вместо двойка — Б, и тъй нататък.

Аз изпълних неговата странна молба и скоро изписах по букви:

„ТРЕБВА ДА СЕ ИЗБЯГВАТ ОПАСТНОСТИТЕ И
ОСОБЕО СЪЛЪСЪЦИ СЪС СИЛИТЕ НА ПРАТИВНИКА
А СЪЩО...”

— Ами че тук е пълно с правописни грешки! Освен това странните откровения на една готвачка едва ли биха могли да ни бъдат от полза.

Около минута Люпен мълчаливо разглеждаше листчето, след това бавно запали цигара.

— Бихте ли могли веднага да позвъните на барон Рапщейн и да го предупредите, че ще го посетя около десет вечерта.

— Барон Рапщейн ли? Същия онзи...

— Да, да, същият онзи финансист и спортист, стопанинът на Етна, най-страхотната състезателна кобила за сезона. Онзи, дето

съвсем скоро стана жертва на жена си.

Впрочем тази история не е тайна. Жената на барона, известна със своята страст към разкоша, изчезна преди две седмици, като откъсна три милиона в брой и цяла колекция от скъпоценни камъни на княгиня Берни, които баронесата взе за малко под предлог, че иска да ги купи. Полицията преследва крадлата по цяла Европа и това, честна дума, не беше никак трудно, тъй като и при бягството си госпожа Рапщейн продължавала да живее с отворени пръсти, пилеейки щедро наоколо пари и диаманти. Накрая се чу, че баронесата била арестувана някъде в Белгия. Обаче задържаната, против която бяха събрани напълно неопровержими улики, се оказа някаква си Нели Дарбел, третокласна актриса. От своя страна баронът обяви награда от сто хиляди франка на всеки, който посочи къде се намира жена му. И дори продаде конюшната с първокласните си коне, една резиденция и родовия замък, за да възмезди откраднатото от княгинята.

— Във вестниците пише, че утре парите трябва да бъдат върнати. Но честно да си призная, не виждам никаква връзка между нещастieto на барона и нашите слънчеви зайчета.

— Прав сте. Не бива да предупреждаваме барона. В цялата тази история има един факт, който не ми дава мира: защо разшифрованата от вас фраза остава недовършена? Да тръгваме, всяко закъснение може да е фатално.

Скоро стигнахме до дома, откъдето, според нашите изчисления, би трябвало да идват светлинните сигнали.

— Кажете — обърна се Люпен към портиерката, — има ли сред наемателите познат на барон Рапщейн?

— Разбира се, господин Льоверн, секретарят на барона! Обикновено аз му разтребвам. Но той, горкичкият, вече две седмици е болен. Откак се случи това с баронесата, поболя се и край.

— И изобщо не става, така ли?

— Не знам. Докторът ми забрани да го навещавам. Даже ключа ми взе.

— Кой го взе?

— Ами докторът. Той посещава господин Льоверн два пъти дневно. Тръгна си преди около двайсетина минути. Едно такова старче с брада и очила.

Без никакви усилия, с някакъв инструмент, изваден от джоба, Люпен отвори вратата на стаята и влязохме. Върху килима лежеше човек с разтворени ръце и лице, застинало в страшна гримаса.

— Мъртъв е — констатира Люпен след бърз оглед.

— Няма нито капчица кръв.

— Има, погледнете — и Люпен посочи върху гърдите на мъртвеца две или три алени капчици. — Льоверн е бил стиснат за гърлото и буквално прободен в сърцето. Казвам „прободен“, защото раната наистина прилича на удар с дълга карфица. — Кажете ми — обърна се Люпен към портиерката, — имаше ли господин Льоверн приятели между съседите, да си пият кафето заедно, да обменят вестници...

— Да, господин Дюлатър. На тази улица, номер 92.

Въпросната къща се оказа двуетажна постройка с винарна на целия първи етаж. Стопанинът пушеше пред прага.

— Господин Дюлатър ли? Тръгна преди половин час. Да, бързаше и взе такси. Беше доста развълнуван и дори изкрещя на шофьора: „Карай направо в полицията!“

— Дявол да го вземе! — процеди през зъби Люпен. — Битката ще бъде жестока. Хайде, приятелю, идете да си починете. Утре сигурно ще ви разкажа всичко, ако това не ми струва живота.

После научих, че само три минути след нашия разговор Люпен позвънил на вратата на дома на барон Рапщейн. Баронът — висок плещест мъж, облечен в скъпо наметало, го приел в своя кабинет.

— Какво знаете за причините за изчезването на жена ми?

— Работата е там, че вашият секретар Льоверн, когото някакъв загадъчен лекар фактически е обрекъл на двуседмичен домашен арест, е успял с помощта на светлинни сигнали да предаде важна информация на своя приятел Дюлатър. И заради това е бил жестоко убит.

— Убит ли? От кого?

— Вече ви казах — от някакъв лекар, чието име не знам. Впрочем трябва да се предполага, че Дюлатър е доста по-осведомен от мен, тъй като веднага е хукнал към полицията, дори без да дочака края на съобщението.

— И какъв е в края на краищата резултатът?

— Ами резултатът е такъв: в момента вашият дом е заобиколен от полицаи, които рано сутринта ще нахълтат, за да арестуват убиеца.

— Убиеца на Льоверн?

— Какви ги говорите, господин барон! Когато Дюлатър е хукнал към полицията, той още не е знаел за печалната съдба на своя приятел. Става дума за убиеца на вашата жена.

— Съвсем сте откачили! Полицията е буквално по петите на жена ми.

— О, не. Полицията е по следите на съвсем друга жена, съучастничка на убиеца. А убиецът прекрасно разбира, че Льоверн не може да не знае истината, затова го е принудил да мълчи. И когато е разбрал за предадената информация, хладнокръвно го е ликвидирал.

— Значи Льоверн е убит от доктора? И кой е този гений на злото?

— Ами вие! Само вашата персона позволява да се подредят всички обстоятелства в стройна логична верига. Вие сте убили баронесата, за да се освободите от нея и да пропилиете милионите в компанията на друга жена. А брадичката, очилата, прегърбената старческа походка — всичко това е маскарад. Вие сте силен човек, господин Рапщейн, и баронесата не би рискувала да ви пренебрегне. Точно по ваше настояване тя е продала част от своите глезотии и е помолила княгинята да ѝ изпрати предназначенията за разпродажба скъпоценности. Очевидно не вашата жена, а вашата съучастничка е духнала в оня паметен ден, за да отвлече вниманието на нашата умна полиция. Пък и как полицията да не търси баронесата по цяла Европа, щом вие самият давате огромна награда за залавянето на жена ви. Трябва да призная, че тези сто хиляди, дадени на нотариуса, са гениален ход. Така де, не може човек, който толкова активно се стреми да помогне, в същото време да лъже. И така ви оставят на мира да разпродавате конюшната, имуществото и да се подготвяте за бягство.

— Кой сте все пак вие? — спокойствието и този път не изменило на барона.

— Приемете ме за пратеник на съдбата, дошъл да ви погуби или да ви спаси. Чуйте ме! Трите милиона, които баронесата уж е откраднала, скъпоценностите на княгинята, парите от продажбата на недвижимостите — всичко е тук, във вашия джоб или в сейфа. През нощта, дегизиран, изчезвате съвсем по английски при вашата

любовница, вероятно същата онази Дарбел, арестувана в Белгия. Всичко би трябвало да бъде по мед и масло, но разобличенията на Льоверн сега са събрали купчина ченгета под прозорците ви. Вие сте хлътнали, бароне. Аз обаче мога да ви помогна. Едно позвъняване по телефона, и до сутринта моите приятели без никакъв шум ще ви освободят от примката. А като награда — общо взето нищо: делим наличното наполовина. Става ли?

— Струва ми се, че започвам да разбирам — вие ме шантажирате!

— Шантаж или не, вие просто нямате избор: портфейла или живота. Иначе — примка на шията. Разбираме ли се?

С рязко движение Рапщейн измъкнал револвер и стрелял два пъти. Люпен обаче предвидил действията на събеседника си, отскочил встрани, а след това се метнал върху барона, събаряйки го на килима. Останалото било въпрос на техника. Баронът така и си останал проснат на пода с вързани зад гърба ръце. Люпен пребъркал джобовете му, извадил връзката с ключове и тръгнал към сейфа, когато чул странни шумове. Слугите — помислил си той, но се досетил, че техните стаи са през два етажа. После доловил, че звуците идват от долните етажи — полицията! Да, изстрелите привлекли вниманието на полицията.

„Не — помислил си Люпен, — не трябва да допусна тези господа да се възползват от плодовете на моите усилия! Необходими са ми само двацет секунди да отворя сейфа, обаче не знам кода. Четири букви. Четири букви! Ех, да имаше поне къде да ухапя... Разбира се, старчето Льоверн! Едва ли е рискувал за нищо със своя оптичен телеграф!“

Люпен внимателно набрал буквения код и мушнал ключовете. При третия опит вратата се откърхнала. И тогава, сякаш цапардосан от невидима сила, Люпен отскочил встрани, краката му омекнали, връзката с ключове зазвънтяла в треперещите му ръце. Пред него се разкрила страшна картина: в дъното на сейфа, прегънато наполовина, тялото на полугола млада жена... разпилени светли коси... кръв...

— Баронесата! — прошепнал Люпен. — Чудовище!

После се извърнал и ритнал убиеца.

— Този път ще намажеш въжето!

Долу слугите откликнали на призивите на полицията.

— Е, и какво ви е сега мнението за барон Рапщейн? — завърши своя разказ Люпен. — Колко лъжлива е понякога външността на човека. Имаше вид на напълно порядъчен...

— А милионите? А скъпоценните камъни? — не издържах аз.

— Бяха в сейфа. И си останаха там. Изненадан ли сте? Но аз не можех да се приближа към тази зловония, към този ковчег! Само минута — и щях да изгубя съзнание. Но все пак главното изпитание беше друго.

— Имате предвид шифъра? Как все пак се сетихте за шифъра?

— Странно, че не бях се сетил по-рано. Ами че той се съдържаше в разобличителното послание на бедничкия Льоверн. Помните ли правописните грешки в разчетената от вас фраза? Ясно е, че един секретар на барон само умишлено би могъл да сбърка „требва“, да напише „опасност“ с „т“, да прескочи „н“ в думата „особено“, да напише „пративник“ вместо „противник“. Още когато ми споменахте за правописните грешки, в мен веднага се събуди подозрение. После съединих тези четири неправилни или пропуснати букви, получи се ЕТНА. Ами да, така се казва знаменитата кобила на барона, гордостта на неговата конюшня!

— И тази една дума беше достатъчна?

— Достатъчна, за да тръгна по следата на барона. А по-късно, в кабинета, да се досетя, че това вероятно е шифърът на сейфа, тъй като Льоверн не би могъл да не знае какво има в него. В самото начало реших, че Льоверн би трябвало да има приятел, с когото си пие кафето в разгадаване на разни ребуси и логични задачи. Те вероятно са се изхитрили да поддържат връзка, без да напускат стаите си — с помощта на слънчеви зайчета.

— Боже мой, колко е просто!

— Просто е. И тази история още веднъж доказва, че в разкриването на престъпление много важна роля играят не толкова анализът на фактите, наблюденията, дедукцията, логиката, колкото интуицията... интуицията и интелектът. А Арсен Люпен, простете за нескромността, е щедро надарен и с двете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.